

Ո՛վ, ԿԸ ԳԱՅ ԻՆՁ ՀԵՏ...

Տանջո՛ւած, արիւնոտ իմ սրունքներով,
Անապատների փոշին լանջերիս,
Մըրիկների վէս ու խօլ յոյգերով,
Ես պիտի քայլեմ մոայլ իմ ուղիս...
Ո՛վ կը գայ ինձ հետ...

Բիբերիս վերև երազ մ'անսահման,
Ու լուռ ճակատիս՝ անհուն ճիւղերի
Ցաւազին ու մունջ աղօսներ լայն-լայն,
Ես պիտի քայլեմ ըմբոստ, քաջարի,
Ո՛վ կը գայ ինձ հետ...

Ուսանողները կը ճեղքին իմ սիրտ,
Ու կ'արիւնոտին փուշերն իմ ճակատ,
Ինձի կը ճնշին և՛ խաւարը բիրտ,
Եւ շղթան... բայց ես կը քայլեմ հպարտ...
Ո՛վ կը գայ ինձ հետ...

Եւ դեռ... կ'արիւնի իմ թիկունքը մերկ
Տառապանքի մութ ժայռերը գրկած,
Ու վէրքերս ձեզ կը համրեմ մէկ-մէկ,
Բայց և՛ կը քալեմ հպարտ անձնուրաց...
Ո՛վ կը գայ ինձ հետ...

Հողիս, բարձրերի երազովս իր սէզ,
Պիտ ապրի կեանքի մեծ երկունքն յաւէտ,
Ցաւատանջ, մենաիկ, ու վաստակաբէ՛կ—
Ահ, պիտ քայլեմ միշտ... ո՛վ կը գայ ինձ հետ...

1904 թ.